

MET DE BILLEN BLOOT BIJ BUCEO

Voordat bovenstaande titel doet vermoeden dat ik ben beland op een naturistenresort zal ik dit gelijk maar ontkrachten. Toch spelen **'nudy's'** en **'sandy bottoms'** tijdens mijn duikavontuur op de Filipijnen een grote rol.

INFO

ALLES OVER BUCEO
ANILAO BEACH & DIVE
RESORT

Het is hier warm, wat heet: het is bloedheet. Zelfs de Filipino's klagen erover. Mijn smartwatch verradt dat het op dit moment in de brandende zon 36 graden is. Hoog tijd voor een verfrissende duik. Via een smalle loopplank loop ik vanaf het strand de authentieke 'bangka' op. Een bangka is zo'n typisch smalle boot met twee van die lange bamboe zijsteunen die je veel ziet in Azië. In mijn fantasie moet ik bij het zien van zo'n boot gelijk denken aan een kinderfiets met van die steunwielletjes. Deze originele trimaranboten zijn kleurrijk beschilderd, maar vooral functioneel gefabriceerd van slechts hout en bamboe. Met als modern detail dat het hout is bedekt met antislip-rubber, wat als bijkomend voordeel heeft dat de vloer niet slipgevaarlijk is. En het zit natuurlijk wat aangenamer. De bangka's liggen zeer stabiel in het water, prima boten om ons gerieflijk naar de duikstek te verplaatsen. Onze duiksets staan al keurig geprept klaar, een service van de bootcrew. Door de hitte voel ik het zweet op mijn rug in het 3 mm dikke duikpak zijn weg vinden naar de lageregelegen delen van mijn lichaam. Na slechts 5 minuten varen zijn we al bij de duikstek. Met een backroll laat ik mij in het heldere water vallen. Afkoeling blijkt een deceptie... het zeewater is 30 graden! Toch

voelt het fantastisch om na een paar maanden van duikonthouding weer in het tropische water te mogen zijn.

PIEPKLEIN

Onze duikgids Enzo is een echte Sherlock Holmes in de dop. Hij vindt werkelijk alles wat een hartslag heeft, hoe piepklein ook. Met zijn pointer wijst hij nadrukkelijk op iets. Als ik op het display van mijn camera kijk en inzoom, zie ik waar Enzo op doelt. Wat een kleurrijk creatuurtje. Het blijkt een nietig slakje te zijn, nauwelijks waarneembaar met het blote oog. Ik moet veel moeite doen om de slak in mijn vizier te houden. Ook al gaat het diertje met een slakkengang, hij

Gepriegel op de vierkante centimeter...

De originele trimaranboten zijn kleurrijk beschilderd.

Iedere OW-fotograaf heeft hier zijn eigen werkbank voorzien van een persluchtpistool.

kruipt wel voort! Gepriegel op de vierkante centimeter tot gevolg om toch nog een behoorlijke foto te kunnen maken. Enzo heeft het volgende foto-onderwerp alweer gevonden. Nogmaals moet ik goed speuren naar hetgeen hij zijn pointer op richt. Na langdurig turen zie ik naast de feloranje spons een miniatuur wezentje ontstaan, met kraallogjes en een mondje. Het is een piepkleine frogfish met dezelfde felle oranje kleur als die van de spons waar hij tegenaan leunt en waar deze froggie zijn camouflage op heeft afgestemd. Deze poging van fotograferen gaat mij al een stuk beter af. Ik krijg er lol in!

RARE WERELD

Hendrien (mijn vertrouwde buddy en reisgezel) en ik zijn in Anilao. Tot dusver was ik nog nooit op de Filipijnen. Maar het leek me weer eens wat anders en vernieuwend vergeleken met bijvoorbeeld Indonesië, waar ik inmiddels kind aan huis ben. Vanaf Schiphol maken we, voordat we op Manilla aankomen, een overstap in Doha (Qatar). Op het vliegveld van Doha ervaren we onze eerste cultuurshock. Bij aankomst in de immens grote vertrekhal staat midden in de nacht een DJ knoepertjeluid te mixen. Alsof je als vermoeide reiziger in deze al megadrukke vertrekhal hierop zit te wachten. Ook de blingbling is op dit vliegveld overmatig. We vallen van de ene verbazing in de andere, wat een rare, contrastrijke wereld.

Na de korte transfer in Doha en de voorspoedige volgende vlucht van negen uur, komen we in de late namiddag aan in Manilla. Enigszins vermoeid van de lange reis besluiten wij vlak bij het vliegveld een nacht in het Belmont-hotel te verblijven om weer een beetje op krachten te komen

van de van inmiddels 21 uur durende reis. De volgende morgen stipt 10 uur staat er al een busje te wachten om ons naar het plaatsje Anilao te brengen. Na een rit van 2,5 uur, waar we ons vergapen aan de immense reikwijdte van de metropool Manilla en de pittoreske dorpen die daarop volgen, worden we op het Buceo Anilao Beach & Dive Resort met een verfrissend welkomstdrankje hartelijk ontvangen door... Dood Santos. Hoewel zijn voornaam anders doet vermoeden, is hij springlevend. Inmiddels is hij er zich van bewust wat zijn naam in het Nederlands betekent en ziet de humor er wel van in. In het Engels klinkt zijn naam gewoon als 'Dude'. Vrij vertaald 'gozer' dus. En dat is hij, een zeer vriendelijke en behulpzame gozer! Het Buceo resort bestaat inmiddels 10 jaar en wordt o.a. gerund door het familiebedrijf Santos. In dit fraaie kleinschalige resort zullen we de komende week verblijven. Dood laat mij vervolgens de riante cameraroom zien. Iedere ow-fotograaf heeft hier zijn eigen werkbank voorzien van een persluchtpistool om zo na iedere duik je camera-rig droog te spuiten.

MACROGRUT

Alles bij Buceo is er op ingesteld om het de duiker/fotograaf zo makkelijk mogelijk te maken. Dood vervolgt zijn introductie van het resort. Het Buceo duikteam biedt de mogelijkheid om op vaste tijden vier duiken per dag te maken, waarvan de vierde een nachtduik is. Anilao is een waar duikwalhalla en staat vooral bekend om

zijn uitbundige macro-, nudibranch- en critterleven, zoals we dat kennen van Lembeh (Indonesië). Ja, je leest het goed; nudibranches, kortweg nudy's oftewel naakte slakken! Veel duikers worden helemaal vurig van slakken. Onder water hangen ze in een rij om gewapend met een Inspector Gadget- loop een glimp op te kunnen vangen van een slak ter grootte van één vierkante centimeter. Zoals ik al vaker heb geuit in mijn column in dit blad, bleken Bootsy en slakken in het verleden niet echt een match. Als fervent groothoekfotograaf moet ik mezelf hier in Anilao dwingen om mijlenver buiten mijn comfortzone te treden. Ik moet (uiteraard spreekwoordelijk, want we houden het netjes) 'met de biljetjes bloot' om

Mr. Bobbitt. Google vooral deze naam...

Is it a bird? Is it a plane? It's Wonderpus!

me tijdens deze duiken in Anilao te richten op het fotograferen van slakjes en macrogrut. Een kwestie van met een ander perspectief naar je onderwerpen te kijken. Dood stelt voor om vandaag, onze aankomstdag, nog een sunsetduik te maken op het huisrif. Hier ben ik zeker voor te porren. Tijdens de schemer begint het onder water al donker te worden. Mijn duikgids Enzo toont me gelijk al enkele geschikte diertjes die te fotograferen zijn, waaronder veel slakjes en critters. Een zeldzame Wonderpus Octopus verstijft door het schijnsel van mijn duiklamp. Hij vervolgt behoedzaam zijn weg en kruipt langzaam over het zand terwijl ik begerig foto's van dit bijzondere dier weet te maken. In het ondiepe gedeelte zwaait Enzo zijn pointer snel heen en weer vlak boven de zandbodem. Als gevolg van zijn gezwaai schiet als een 'duveltje uit een doosje' een bobbittworm in een flits uit het zand omhoog. Met de scherpe klauwen op zijn kop probeert deze angstaanjagende worm de pointer te grijpen. Wow, een Bobbittworm! Deze stond hoog op mijn wensenlijstje en ik heb ze nog nooit eerder gezien! Hier is dan dit weerzinwekkende dier met zijn op glanzend staal gelijkende lichaam, dat ongetwijfeld als inspiratie heeft gediend voor de monsters in de films zoals Alien, Tremors en Predator. Door de bruuske waterverplaatsing van de zwiepende pointer boven zijn kop dacht mr. Bobbitt

Genieten van de zonsondergang.

dat er een smakvolle vis voor het grijpen zwom! Waar deze worm zijn naam vandaan heeft? Google dit maar, want ik weet niet of ik dit op een nette wijze kan uitleggen.

IK 'SNOOT' MEE

Voldaan na deze eerste indrukwekkende duik kan ik gelijk aanschuiven in het sfeervolle restaurant. Na een heerlijke quattro stagioni pizza wordt het tijd om het zout van de duik af te spoelen en een verfrissende douche te nemen. Onze royale luxe kamer met groot balkon heeft een indrukwekkend uitzicht over zee. Ook de badkamer baadt in luxe. Na deze tropische dag is het aangenaam om even te kunnen ontspannen in de kamer met een airco. Naast onze kamer is de riante pool met een uniek infinity-uitzicht. Na een relaxte nachtrust gaat de wekker alweer om 6 uur. De eerste duik staat voor

vandaag gepland om 8 uur. Eerst maar eens stevig ontbijten. Het uitgebreide ontbijtbuffet in het restaurant biedt de gebruikelijk smakelijke gerechten. Toch kan mijn vertrouwde bordje Brinta tijdens het ontbijt niet ontbreken. In het gemoedelijke duikcentrum worden we voorgesteld aan onze duikgids Nanny, onze oppas. Om mij goed voor te bereiden op de lenskeuze voor mijn camera, vraag ik Nanny wat voor soort duik de eerste zal zijn. "Sandy bottom," antwoordt hij. Sandy bottom? Ogenblikkelijk krijg ik een binnenpretje en denk gelijk aan een door zand gepaneerd achterwerk. Nanny legt uit dat we een zogenaamde 'muckduik' kunnen verwachten. Vooral zand, dat wordt afgewisseld door koraal en rotzooi, dat door de locals in zee is gedropt. Veel diertjes maken dankbaar gebruik van deze gedumpte rommel en vinden hier

INFO

**WAT MAAKT DE
WONDERPUS ZO
SPECIAAL?**

Op zoek naar een wing?

Of je nu een recreatieve of een technische wing zoekt: De Duikspecialist heeft 'm voor je! Als complete set verkrijgbaar. Bekijk de gehele DTD-collectie online of kom naar we winkel om alles rustig te bekijken.

Duikcentrum de Beldert
www.deduikspecialist.nl

Een megaschool trevallies schiet voorbij.

hun huisvesting. Op mijn camera zet ik de 30mm close-up lens met een +10 wet-diopter om het allerkleinste spul te kunnen vergroten. Om dit pietepouterige leven wat fraaier te belichten, beter te accentueren en meer contrast in de foto's te krijgen, heb ik op mijn flitser een snoot gemonteerd. Iedere zelf respecterende ow-fotograaf 'snoot' tegenwoordig, dus kan ik niet achterblijven. Tijdens mijn eerste blik onder water lijkt de uitgestrekte 'sandy bottom' een desolate, uitgestorven wereld. Niets blijkt minder waar, het zand herbergt vele aangename verrassingen. Nanny wijst ons op vele uiteenlopende diertjes. Veel mooie nudy's, garnaltjes, froggy's, zeepaardjes en nog veel meer van dit soort critters laten zich fotograferen. Hendrien helpt mij met het nauwkeurig richten van mijn snootflitser op het gekozen onderwerp. Het fotograferen van dit ieniemienie spul gaat me verrassend goed af. Als je er maar de tijd voor neemt en het geduld opbrengt. Nanny heeft geen enkele haast

en gunt ons alle tijd. Wat een topduik op deze 'sandy bottom'.

DIEREN OP BESTELLING

Om 10:30 staat de volgende duik al gepland. Nanny verklaapt alvast dat dit een 'gewone' rifduik zal zijn. Na de vorige intensieve muckduik is het heerlijk ontspannend om tijdens de rifduik met mijn groothoeklens te kunnen fotograferen. Dit ligt net iets meer in mijn vertrouwde straatje. Ook dit is een fantastische duik met veel uitbundig koraal in koraaltuinen met alle bekende bewoners. Als kers op de taart komen wij nog een grote school trevallies tegen. Onder het genot van een frisse fruitpunch vraagt Nanny na deze duik welke levende schepsels ik nog op mijn persoonlijke verlanglijstje heb staan? De wanden van de camera-room hangen vol met foto's van hetgeen hier in de zee voor de deur zijn domicilie heeft. Aan Nanny wijs ik vervolgens de bearded en yellow goby aan, maar ook de Coleman- en emperor

shrimp mogen niet ontbreken. Dit zijn dieren die ik zeer fotogeniek acht. Nanny belooft zijn stinkende best te doen om mijn verlanglijstje korter te maken. Wat een service, dat je hier een 'dieren-op-bestelling' kunt plaatsen bij je lokale gids! Een deel van zijn belofte maakt hij de volgende dag al gelijk waar. Tijdens de duik over de 'sandy bottom' blijkt maar weer wat een verrassende 'doos van Pandora' deze ogenschijnlijke dorre zooi feitelijk is. Vanaf een afstand wijst Nanny naar een afgedankt bruin bierflesje. Als ik dichterbij de fles kom, blijken Mr. en Mrs. Yellow Goby hier hun vaste woon- en verblijfplaats te hebben. Het knalgele tweetal vlucht schuw hun glazen huis in als ik langzaam dichterbij tijger. Mijn gedachten gaan gelijk naar 'The Police - Message in a bottle'. Minutenlang blijf ik zo doodstil mogelijk, met mijn camera in de aanslag, voor hun deuropening hangen. Uiteindelijk wint de nieuwsgierigheid van dit gele echtpaar het van hun vrees

en schuchter komen ze één voor één en soms samen even een kijkje nemen. Ze blijken nog kleiner en cuter te zijn dan dat ik mij had voorgesteld. Na wat standaardfoto's krijg ik een acute aanval van mijn creativiteit klier. Mijn duiklamp zet ik op standje 'het-kan-niet-feller' en ik leg hem tegen de onderkant van de bruine bierfles. De binnenkant van Huize Yellow Goby wordt zodoende sfeervol verlicht, alsof er kaarslicht brandt. Dit geeft een extra tintje aan de foto's. Naarmate de duikdagen vorderen wordt mijn verlanglijstje steeds korter. Ook het ongeschoren familielid van Mr. & Mrs. Yellow Goby, de zeer schuwe bearded Goby, laat zich, met zijn behaarde kinnetje, net lang genoeg zien voor een foto. Nanny vindt moeiteloos alle bovengenoemde dieren op mijn wensenlijstje, zodoende heb ik een 'kwartet'! Bovendien weet ik nog redelijke foto's van deze kleine beestjes te maken.

BANGE POEPERD

In het duikcentrum gaat inmiddels het gerucht dat er een gele Rhinopias schorpioenvis is gesignaleerd. Wow, een Rhino! Deze op een neushoorn gelijkende schorpioenvis durfde ik niet eens op mijn wensenlijstje te zetten, omdat hij zo zeldzaam is. Tijdens een nachtduik wijst Nanny deze unieke vis doodleuk aan. Chips, ik heb mijn 45mm macrolens op mijn camera gemonteerd. Dit wordt een lastige opgave, mede omdat Rhino aan het joggen is. Hij waggelt met zijn vinnen over het zand alsof hij de Anilao-marathon

aan het lopen is. Met pijn en moeite weet ik nog een redelijke pasfoto van Rhino te maken, hoewel het geen toppertje is. Dat het fotograferen nog een streepje lastiger kan, wordt pijnlijk duidelijk tijdens een zogenaamde blackwaterduik. 'The Dude' spoort mij aan om mee te gaan met deze variatie op een nachtduik. Elke nacht vindt er een migratie plaats op open zee. Ontelbare diepzeeschepseltjes vinden hun weg richting ondieper water. Midden op zee wordt vanaf de boot een 20 meter touw afgezonken met om de 5 meter een paar sterke lampen. Dit volle licht in de pikzwarte diepte trekt het leven aan. Wij duiken langs het touw om met onze lampen deze kleine creatuurtjes op te sporen. Nou ben ik beslist geen bange poeperd als het gaat om nachtduiken, echter dit blackwater diving is wel van een andere orde. Ik heb geen enkele referentie meer, behalve het verticale touw en de lampen. Uiteraard let ik goed op mijn trim, toch is het lastig om mijn balans te vinden en ik voel de neiging om mij ergens aan vast te pakken. Het is inktzwart, met in het schijnsel van mijn lamp ondefinieerbare witte vlekjes. Het voelt alsof ik figurant ben tijdens de ruimtereis in de allernieuwste Star Wars-film. Veel echt leven zie ik niet en met pijn en moeite weet ik een foto te maken van een ribkwalletje compleet met zijn kleurenspectrum en een piepkleine pijlklntvis. De crew had al voorspeld dat het vanavond geen succes zou worden. "De sterren staan (letterlijk) niet gunstig" vanwege de volle maanstand en het

Kiekeboe!

extreem warme zeewater. Blackwater diving? Ik geloof niet dat dit per se voor mij is weggelegd. Wellicht een andere keer?

SAMENVATTEND

Het Buceo Resort in Anilao is ons uitermate goed bevallen. Dit kleinschalige resort ligt pal aan zee en is fraai gebouwd tegen een rots, zodat elke kamer uitzicht heeft over de bloemrijk aangelegde tuin en over de zee. Noemenswaardig is de onderscheidende kunst door het hele complex heen. Zo heeft Mrs. Santos vele 'nudy's', die hier voor de deur te vinden zijn, smaakvol geschilderd op haar eigen unieke wijze. Ook hebben ze van al de aangespoelde trash en plastic fraaie kunstwerken gemaakt. Prominent is de gezellige bar, waar na de duiken de sterke verhalen onder het genot van een verfrissende cocktail onder de gasten de ronde doen. De service is prima en het restaurant heeft een afwisselende kaart, compleet met lokale Filipijnse gerechten. De duiken in Anilao zijn fenomenaal te noemen. Wat ik fijn en afwisselend vind, is dat niet elke duik per se een macroduik hoeft te zijn. Ook de koraalriffen liggen op hooguit 20 minuten varen vanaf het resort. Een passie voor 'nudy's' heb ik nog niet kunnen ontwikkelen, ook al zijn ze prachtig van kleur en structuur. Echter, critters hebben wel mijn hart gestolen. De garnaaletjes, krabbetjes, frogfish en de kleine guitige goby's vind ik een enorme uitdaging om te kunnen fotograferen. Hier bij Buceo in Anilao vind je het allemaal, 'right on their doorstep'!

Zo ziet het eruit.